

Poul Møller: I en tale, som det ærede medlem hr. Skytte har holdt — jeg tror i går — og som er refereret i dag i aviserne, siger det ærede medlem, at det radikale venstre vil være med til at dække de udgifter, som det radikale venstre har været med til at bevilge, og at man derfor vil stille sig positivt over for denne nye udgave af regeringens politik. Dette synspunkt er uhyre ansvarsbevidst, og alle vil sikkert bøje sig for det. Men nu drejer det sig ikke om udgiftsdækning. Det er helt klart, at det drejer sig ikke om at dække nogle udgifter, der er bevilget; det drejer sig om, at staten skal have nogle indtægter, som den ikke skal bruge. Vi er over den margen, hvor vi skal dække udgifterne. Vi er inde i det område, hvor det drejer sig om at skaffe staten et overskud, og derfor synes jeg, der er grund til at ramme en pæl gennem det nævnte synspunkt vedrørende disse forslag såvel som det forslag, vi får frem i maj måned.

Altså, skal staten have disse penge, som staten ikke skal bruge? Det er besluttet af regeringen, at kasseoverskuddet i indeværende år skal være 1.200 mill. kr., og jeg ved fra det ærede medlem hr. Westerby, at han har sikret sig, at det bliver 1.200 mill. kr. Det kan jo være meget tilfredsstillende for dem, der mener, at et tal som 1.200 mill. kr. er sådan et ganske helligt tal. Man har tit det indtryk, at det er helt ligegyldigt, hvordan man skaffer sig disse 1.200 mill. kr., at overskudspolitikken knæsettes i den grad i det høje ting, at bare den medfører, at der bliver 1.200 mill. kr. i overskud, er det ligegyldigt, hvilke handelspolitiske vanskeligheder det vil give os, eller om vi skal ødelægge obligationsmarkedet for at få det — de 1.200 mill. kr. skal vi have.

Der er ikke nogen, som under de forhandlinger, der har været ført, har kunnet give os nogen som helst forklaring på, hvorfor man netop har bidt sig fast i 1.200 mill. kr. Det er jo ikke noget, en elektronhjerne kan udregne. Hvad enten finansministeren bruger regnecentralen eller databehandlingsanlægget — eller hvad han ellers har af institutioner og af computers i sit statsstyre — kan han ikke finde løsningen på det. Vi ville alle sammen bøje os, hvis vi havde en sådan løsning, videnskabeligt udregnet af et eller andet mekanisk stykke

legetøj; men det har vi altså ikke. Vi står ikke her over for absolutte sandheder eller absolutte størrelser, og vi ved, at den absolutte størrelse overhovedet ikke lader sig forudberegne. Vi ved f. eks., at i fjor gik det høje ting med til et overskud på 235 mill. kr., penge, som staten ikke skulle have til dækning af udgifter, men penge, som ikke skulle bruges; og resultatet blev 900 mill. kr.

Jeg nævner dette for at vise, med hvilken margen der må budgetteres, når det drejer sig om de offentlige budgetter. De 1.200 mill. kr., man nu lægger sig så stærkt fast på, kan meget vel blive til det ærede medlem hr. Westerbys oprindelige 1.500 mill. kr., inden året er gået; og hvis det tegner sig anderledes, kan det blive til 900 mill. kr. Ingen kan sige det inden for en sikkerhedsmargen på 200-300 mill. kr., heller ikke den højtærede finansminister.

Jeg vil gerne sige dette, fordi man undrer sig over, at vi nu skal have revl og krat med i beskatningen. Man skal ind og have en ny lov, der kan give en godt 3 mill. kr., for at vi kan nå tallet 1.200 mill. kr. Man skal forhøje toldsatser over for EEC-landene, Amerika og Japan for bilernes vedkommende for at få 18 mill. kr. ekstra ind, for at vi kan nå de 1.200 mill. kr. Jeg tror altså, at landets økonomiske trivsel vil blive lige god, hvad enten man her budgetterer med 1.182 mill. kr. i kasseoverskud eller med 1.200 mill. kr. Jeg tror faktisk, ingen mennesker vil kunne mærke, om man får disse 18 mill. kr. ekstra, undtagen de, der eventuelt kunne tænke sig at købe en bil fra fællesmarkedslandene, fra Amerika eller fra Japan; de vil naturligvis blive tilskyndet til at købe en bil andetstedsfra, men ikke til at lade være med at købe en bil.

Siden vi sidst havde lejlighed til at drøfte den økonomiske politik — og det har vi jo haft ofte i denne vinter — er der foregået det, at vi ikke blot har fået disse forslag, men at der også er truffet nogle økonomiske beslutninger af den høje regering. Vi har set, hvordan den høje regering har gennemført igangsætningsstop for offentlige bygge- og anlægsarbejder. Vi har endda set, at økonomiminister Henry Grünbaum ved et møde i Skive har udtalt følgende — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Det viste sig altså, at der ikke var